

MUSLİH MÜSLÜMAN OLMAK

Önümüze türlü türlü nimetlerini dökercesine, saçarcasına bahşeden, bizi yaratan, yaşatan, rızıklandıran, nimetlendiren; nimetlerinin en büyüğü olan İslâm ile muazzez ve mükerrem ve müşerref kılan Rabbimize hamd ü senâlar olsun. Onun alemlere rahmet ve insanlara örnek olarak gönderdiği en sevgili kulu, peygamberlerin serveri, insanlığın önderi ve rehberi, habîb-i edîbi, Muhammed-i Mustafâ'sına sonsuz salât ü selamlar olsun.

Toplantımıza hepiniz hoş geldiniz, şeref verdiniz, teşekkür ederiz. Bu toplantıya beni de çağırdığı için, toplantıyı düşünüp planladığı, düzenlediği için, emeği geçen bütün kardeşlerime dualar ediyorum. Allah razı olsun diyorum, teşekkür ediyorum.

Burası biz müslümanlar için, İngiltere'de yaşayan müslümanlar için önemli merkezdir. Bir İslâmî vakfın, bilimsel çalışmalar yapmak ve araştırmalar geliştirmek için tesis çok güzel bir müessesedir. Buraya devam etmenizi, kütüphanesinden faydalanmanızı, araştırmalarını takip etmenizi temenni ederim. Pek çok yayınları var, bu yayınların bir kısmı

Türkçe'ye de tercüme edilmiş. Dün bölüm bölüm her tarafını gezdik; güzel, çok faydalı ve olumlu bir müessese.

Böyle müesseselerin kurulmuş olması İslâm için bir hayırlı gelişmedir. Müslümanlar İslâm'ı Avrupalılara, onların içlerinde çalışarak, onları inceleyerek, onların zevklerini ve düşünce yapılarını, kafa ve gönül yapılarını tahlil ederek anlatmaya çalışmakla ileri bir adım atmış oluyorlar. Bir cephenin gerisinden, bir hasım topluluk olarak görüp uzaktan mücadele etmek yerine içine girip, tanıyıp onlara ışık tutmak, İslâm konusunda onları aydınlatmak çok güzel bir çalışma. Üsluplarımız yani bizim Türkiye'deki İskenderpaşa topluluğumuzun üslubu ile bunların üslubu birbirine benziyor; fakat sanıyorum galiba bizim iletişim imkanlarımız daha ileri.

Allah'a hamd ü senâlar olsun.

وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

*Ve emmâ bi-ni' meti rabbike fe-haddis.*¹

“Allah bir nimet verdi mi o nimeti bilmek, zikretmek ve şükretmek lazım.”

Allah’a çok şükürler olsun.

Bizim hem, bunların da sahip olduğu gibi, kolejlerimiz, ilkokuldan liseye kadar eğitim müesseselerimiz var; eğer izin olursa üniversite de kuracak kadar gücümüz, imkanlarımız var, kardeşlerimiz içinde doçent ve profesör ve ilim adamı olmuş pek çok kimse var; mali imkanları sağlarsak, siyasi engelleri de aşarsak üniversite de kurabiliriz, özel üniversitemiz de olur.

Bizim ayrıca çok önemli radyo yayınlarmız var. Ak Radyo sözlerinden kısaltılmış olan AKRA radyomuz. Gerçekten Türkiye’de önemli bir eğitim ve öğretim ve bilgi kaynağı durumundadır. Avrupa’dan, çanak antenler vasıtasıyla Suudi Arabistan, Kuzey Afrika’dan, Orta Asya’dan, Azerbaycan ve Türkî Cumhuriyetlerden dinlenebiliyor. Türkiye’de ayrıca 170 küsur merkezden de, çanak anten olmadan rahatlıkla dinlenebilsin hatta walkman ile, bisikletle giderken, yaya yürürken dinle-

¹ 93/Duhâ, 11.

nebilsin diye yansıtıcılarımızla yayın yapıyoruz. Kültürel yayınlarının ağırlığı ve değeri bakımından TRT'yi de yani Türkiye'nin resmi radyosunu da değer bakımından geçmiş durumdayız.

a. AKRA Radyosunun Değeri

Ve tabii mânevî yönümüz olması yönünden, iman ve irfan katkısı yönünden de onlardan kat kat ileride bulunuyoruz. O halde devletin hazinesinin arkasında da takviye olarak bulunduğu büyük müesseselerle boy ölçüşen çok güzel bir radyomuz var; bu da büyük bir nimet, onu da hatırlatıyorum, zikrediyorum; çünkü buradan da çanak antenlerinizi ayarlayarak, rakamları, yayın dalga boylarını bularak dinleyebilirsiniz.

Dün bir şaka yaptım, arkadaşlar tebesüm ettiler; “Tıpta yeni bir hastalık belirdi. Bunun adı ‘Akrakolik’” diyorum. Bizim radyoyu dinleyenler Akrakolik oluyorlar. AKRA radyosunu dinleyenler Akrakolik oluyorlar bir daha bırakamıyorlar. Hanım da bırakamıyor, bey de bırakamıyor; mutfakta, misafir odasında, oturma odasında, çalışma odasında, sokakta hep dinliyor. Hakikaten de çok zen-

gin ve güzel çalışmalar yapıyor. Bîtaraf olmaya çalışıyoruz; hakkı tutarak diğer konularda bîtaraf olmaya çalışıyoruz. Çünkü hakkın karşısında tarafsızlık hakka gadirdir. Hakkın karşısında tarafsızlık olmaz. Hakkı tutmak lazımdır. Hak neyse hakdan yana olmak lazımdır. Orada tarafsızlık meziyet değil büyük bir kusurdur. Büyük bir gevşekliktir, eksiklik- tir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

Zü'l-me' a'l-hakkı haysü zâl. "Hak nere- ye giderse sen de ondan ayrılma, onun yanın- da ol."

İster düşmanın yanına gitsin; o zaman düşmanla beraber olacaksın, yani düşmanı- na, hasmına "haklısın" diyeceksin; ister bu tarafta olsun, ister yukarda, ister aşağıda; ister çocuğun sözünde... Bazen bir çocuk çok güzel bir söz söyler, büyüğü mahcup edebilir. Büyüğün kabul etmesi lazım, "Tamam, afe- rin, sen haklıymışsın!" demesi lazım. Bizim İslâmî terbiyemiz budur.

Ve bu hakkı tutmak da bizim diğer top- luluklardan bir üslup farkımız vardır. Biz hak- kı tutmak da, kınayanın kınamasından da

korkmamak; kınayanın kınamasından, tehdit edenin gürültüsünden, patırtısından korkmamak durumundayız. Kur'ân-ı Kerîm'de müslümanın evsâfı anlatılırken;

وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ

*Ve lâ yehâfûne levmete lâim.*² “Kınayanın kınamasından korkmaz, Allah’tan gayrıdan korkmaz.” diye bildirildiği için, öyle olmamız gerektiği için öyle olmaya çalışıyoruz.

Hükümet tehdit etse, generaller baskı yapsa, işin ucunda muhakeme, hapis, vesaire olsa bile bir müslümanın hakkı söylemekten geri durmaması gerektiğini düşünüyoruz. Hakkı söylemekte tavizi doğru bulmuyoruz. Efendimiz şimdilik hıı diyelim de, ha ha tamam, tamam ağam paşam, diyelim de ondan sonra şöyle olsun, böyle olsun diye düşünmüyoruz. Çünkü Peygamber Efendimiz’in usûlü öyle değildi; Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* hakkı söylemekte taviz vermiyordu. Hakkı söylemekte merhale ve kademe kabul etmiyordu. Önce şöyle yapalım da, sonra onu yavaş yavaş ikna ederiz, demi-

² 5/Mâide, 54.

yordu. Düşmanına benzemiyordu, düşmanı gibi görünüp düşmanına, hasmına fikren ve görüntü olarak taviz vermiyordu. Müşrik başkaydı, mü'min başkaydı. Mü'minler gelip müşriğe;

“Allah birdir, şerîki, nazîri yoktur, sizin putlarınız yanlıştır, yalandır, sizin putlara tapmamanız lazım!” diyordu ve mücadele devam ediyordu ama ertesi gün yine gelip aynı sözü yine söylüyorlardı.

İşte bu bizim üslubumuzdur, hakkı söylüyoruz; onun için çok değerli bazı konuşmacılar, bilim adamları bizim grubumuz hakkında diyorlar ki;

“Siz bir *dârulfünûn*sunuz, bir ekolsünüz, mektepsiniz. Yani başlı başına kendine özgü özel, güzel tutumu, çizgisi olan, saygın bir topluluksunuz.” diye söylüyorlar.

Bunun böyle olması gerektiğini siz de bilirsiniz diye ben naklediyorum. Yani hak neyse onu kabul etmek, hasmımız haklı olduğu zaman kabul etmek, bize düşmanlık eden kimse haklı bir şey yaptığı zaman onu desteklemek durumundayız; dostumuz yanlış bir şey

yaptığı zaman da, “Sen bunu yanlış yapıyorsun.” diye söylemek durumundayız.

Elhamdülillah güzel bir radyomuz var, iki tane bölgesel televizyon yayın hakkımız var. O yayınları yapıyoruz ama bölgesel yayın, bugün artık çok etkin bir yayın yolu değil; onun için onun ulusal, daha doğrusu uluslararası yayın boyutuna gelmesi lazım. Ayrıca kitap yayınlarımız, dergi yayınlarımız, burada böyle gördüğünüz gibi çalışmalarımız var.

Bu çalışmalarımız bizim gelenekselleşmiş eğitim çalışmalarımızdır. Avustralya’da, Avrupa’da, Amerika’da bu çalışmaları yapıyoruz; özelliklerini biraz sonra söyleyeceğim. Buradaki çalışmamdan sonra Amerika’ya da geçeceğim. Amerika’da her ne kadar da böyle bir çalışma bir iki hafta önce yapılmışsa da yine ben oraya da gideceğim, o çalışmaları yapacağız.

Bu çalışmalarda eğitimi bir bütün olarak gördüğümüz için yani eğitim sadece erkeklere verilen bir bilgi [çalışması] değildir; kadınlar da çocuklar da eğitilmelidir. Bir toplumda kadınlar eğitilirse, toplumun bir yarısı daha, ihmal edilmiş olan bir yarısı daha hizmete

kazanılmış olur diye düşünüyörüz. Onun için taa başından beri kadınlara yönelik çalışmalarımız var. Türkiye’de onlarca -şu anda rakamını bilemiyorum, çünkü her gün bir yenisi açılıyor- belki yüze yakın kadın aile derneği-miz var, ilim kültür sanat derneklerimiz var, çevre kültür derneklerimiz var, vakıflarımızın şubeleri var. Böyle 400-500 şube halinde çalışıyoruz, faydalı olmaya gayret ediyoruz.

Burada çok kaldığım için Türkiye’den gelen kardeşlerimin bana getirdiği son yayınlarmız, tavsiye ederim; İlim ve Sanat [dergisi]. Dün buradaki ilgililere de gösterdik, yayınlarmıza hayran kaldılar. İlim ve Sanat, siz bilim adamları için son derece önemli bir yayındır, içinde son derece bilimsel, çok değerli araştırmalar neşrediliyor. Bu sefer bunun kapağı biraz böyle şey olmuş ama içindeki bilgiler çok güzel. Okumanızı, takip etmenizi tavsiye ederim. Bu bir.

İkinci yayınlarmız, yani sıralama başka türlü de olabilir. Kadın Aile dergimiz. Bu da 14. yılındadır. Son derece güzel bir baskısı ve çok değerli bir içeriği, muhtevası var. Bunu da hanımlarımız daha çok katkıda bulunarak

çıkartıyorlar ve hanımlara hitap ediyorlar. İçinde elbise patronlarına, modellerine varıncaya kadar her şey olabiliyor.

Bir yayınıımız İslâm dergimiz, çok değerli ve bu, ondan biraz daha yaşlıdır; 16 yıllık filandır galiba. Çünkü önce İslâm'ı çıkardık, sonra ötekisini çıkardık. Bu rakamlar önemlidir. Türkiye'de bir periyodik mecmuanın böyle uzun yıllar dayanması görülmüş bir şey değildir. Dergiler en çok iki yıl dayanır ondan sonra söner, devam etmez. Uzun yıllar devam etmesi Allah'ın bir nimeti.

Allah'a hamd ü senâlar olsun.

İslâm, Kadın ve Aile, İlim ve Sanat... Bir yayınıımız da daha ziyade doktor kardeşlerimizin neşrettiği Panzehir isimli çok değerli bir yayındır. İçindeki yazılar, belki arkadaşlarımız takip etmiştir, Türkiye'de TÜBİTAK tarafından çıkarılan Bilim ve Teknik dergisi vardır, onlarla yarışıyoruz; bazen dergimiz onlardan daha güzel oluyor ve daha yeni bilgileri içine alıyor.

Bu yayınları takip etmenizi dileriz, bir; siz de bilgilerinizi bu yayınlara gönderirseniz neşrederiz, böylece sizin bilgileriniz de İslâm

camiasına iletilmiş olur, iki. İki yönden ricamız var; Okuyunuz ve buraya yazınız ve bunları takip ediniz. Bunlar sıradan yayınlar değildir. Bizim İslâmî çalışmalar için düşünüp taşıdığımız fikirleri, yolları gösteren yayınlardır. O bakımdan hayatınızda nasıl bir yol takip edeceğinize dair size fikir de kazandırabilir. O bakımdan önemli yayınlar.

“Bizim yaptığımız bu çalışmalar bir eğitim bütünlüğünü sağlamak içindir.” demiştim. Burada beş-altı amaç güdüyoruz.

Bir, ucuz ve tatlı bir tatil ve dinlenme, eğlence, rahatlık düşünüyoruz. Yani yaz aylarında kardeşlerimiz tek başına bir yerde tatil geçirmekte zorluk çeken - bu hele böyle yabancı bir diyarda daha zor olabilir - kardeşlerimiz topluca bir yerde tatillerini geçirsinler; yeşillik, rahat, güzel bir alanda eğlensinler dirlensinler diye tatili düşünüyoruz.

İkinci bir amacımız, dağınık kardeşlerimizin birbirlerini tanımasıdır. Çünkü İslâm'da tanışmanın ve kardeş olmanın dinî bir temeli, önemi vardır;

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

*Inneme' l-mü' minûne ihvetün.*³ "Müslümanlar biribirlerinin kardeşidir."

Dünyanın neresinde olursak olalım, bizler birbirimizin kardeşiyiz. Ayrıca Türkiye'den buralara gelmiş kardeşlerimiz, o bakımdan birbirimizle tanışmamız lazım. İslâm kişisel olduğu kadar da toplumsal bir dindir.

b. Dinin Gerçek Tanımı

Bizim küçüklüğümüzde Hasan Âli Yücel diye Milli Eğitim Bakanlığı yapmış olan bir kişi vardı. Köy Enstitülerini kuran ve Türkiye'ye çok zararlı olan bir kişi. Köy Enstitüleriyle komünizmin gelmesine, yayılmasına sebep olan bir kişiydi.

Din bir duygu, ona kimse ilişmez,

Laikliği ben böylece bileyim.

diye bir şiirinde söylüyor.

Halbuki din bir duygu değildir; kimsenin ilişmediği, kişisel, insanın içine ait, iç dünyasına ait bir inançtan ibaret değildir. Kişiseldir, bu doğru ama yarım; aynı zamanda top-

³ 49/Hucurât, 10.

lumsaldır. Çünkü biz toplumla, cemaatle, cemiyetle, dünya ile ilgiliz. Biraz sonra o hususta bazı bilgiler de vakit olursa sunmak istiyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde bizleri özel olarak, görevli olarak gönderdiğini âyet-i kerîmede bildiriyor. Biz insanlara yol göstermek ve örnek olmak için gönderilmiş bir mü'min topluluğuz. Görevimiz var, bu görevi yapmak için bütün insanlıkla, bütün insanlarla, bütün ülkelerle ilgilenmek durumundayız. Onun için ben böyle yurt dışındaki toplantıları çok önemli görüyorum. Yurt dışına dağılmış ve yayılmış kardeşlerimin dağılmasını çok büyük takdirle karşılıyorum. Çünkü dünyayı tanımış oluyoruz, dünya ile ilgili bilgimiz ve görgümüz ve dünyadaki insanların sahip olduğu bilgilere yakınlığımız artıyor. İngiltere neymiş görüyoruz. Dün Osman Bey kardeşimiz bize İngiltere'yi derinden, iç manzarasının bir fotoğrafını sundu, anlattı. Tamam, bunu dışarıdan, yani davulun sadâsı uzaktan hoş görünüyor [geliyor] ama bir de içerden, yakından dinlemek lazım. Dinleyince anladık ki başka türlüymüş.

Demek ki İslâm olarak, müslüman olarak toplumsal yönümüz çok kuvvetli olduğu için tanışma, yakınlaşma gerekiyor. Biribirimizi tanımalıyız, biribirimizi bilmeliyiz, biribirimizle köklü dostluk, samimiyet ve kardeşlik kurmalıyız. Ensar ve Muhacirîn gibi olmalıyız; burada müslüman olmuş İngilizler varsa onlarla da bütünleşmeliyiz. Bu çeşit toplantıları bunun sağlanması bakımından da yapıyoruz. Yani işin böyle tanışma boyutu var.

Sonra biz, ailede karı koca ve çocuklar arasındaki ilişkilerin İslâm'ın tavsiye buyurduğu tarzda uygulanmadığını muhtelif ülkelerde görüyoruz. Mesela burada, İngiltere'de kadın daha müstakil, daha bağımsız, kocasına itaati az; Türkiye'de erkek daha kazak, daha baskıcı, daha dediği dedik. Biz istiyoruz ki kadın ve erkek Allah'ın emrettiği çizgiye gelsin, Allah'ın kendilerine verdiği hakları ve salahiyetleri hakkaniyet ölçüsü içinde kullan-sın ve birbirlerini say-sınlar, sevsinler. Aile, İslâm toplumunun en küçük yapı taşıdır, en küçük birimdir, bunun çok sağlam olması lazımdır. O bakımdan erkekleri bir yere çağırıp da onları eğitmek gibi tek yönlü bir çalışma yapmıyoruz. Dergilerimizin içinde de he-

men; İslâm dergisini kurduktan sonra Kadın Aile dergisini kurarak bunu fiilen gösterdik. Ayrıca erkeklerin kurduğu bir çok derneğin yanı sıra Kadın Aile dernekleri kurarak bunu uygulamada gösterdik ve bunun da çok faydasını gördük. Onun için böyle toplantıların ailede muhabbeti de artıracığını düşünüyoruz. Hanım yemek yapmak zorunda kalmıyor, yemekler hazır oluyor, ev işlerinden uzak kalıyor. Şöyle muhabbetli bir üç beş gün geçirilmiş oluyor. O bakımdan yapıyoruz bu toplantıları.

Bir de buralarda toplu ibadetleri tanıtmayı da amaçlıyoruz. Sabah namazlarını beraber kılmak; bir müslümanın günlük yaşantısı nasıl olur, akşamı nasıl olur, kaçta yatmalı kaçta kalkmalı, gece ne yapmalı gündüz ne yapmalı, sabah namazından sonra evrad ve işrak namazı, ondan sonra diğer ibadetlerin beraberce yapılması, tasavvuf, tarikat, derişlik hakkında bilgiler vermeyi amaçlıyoruz.

Benim tespit ettiğim bir husus var; Peygamber *sallallahu aleyhi ve selem* Efendimiz böyle nazarî bilgilerle, teorik çalışmalarla İslâm'ı yaymamış, aksine insanların arasına

girerek, insanlarla aynı toplumda beraber yaşayarak İslâm'ı öğretmiştir ve İslâm 23 yıllık bir zaman içine yayılmıştır. 23 yıllık zaman içerisinde uyuyarak uyanarak, yolculuk yaparak, ticaret yaparak, beraber ibadet ederek, çarşıda pazarda her yerde İslâm'ın uygulaması yapılmıştır. Buna ben sohbet yoluyla eğitim diyorum. Yani sohbet yoluyla eğitim, böyle laf söyleyerek demek değil de arkadaşlık yaparak, bir arada bulunarak eğitim. Beraberlikten doğan bir eğitim. Laf söyleyerek değil de hal ile eğitim. Lisân-ı hâl ile eğitim. Tasavvufun ana eğitimi budur ve bu Peygamber Efendimiz'in eğitimidir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz en güzel örnek olarak sahabenin karşısındadır. İslâm'ı, "Efendimiz böyle yapardı ben de böyle yapayım." diye öğrenmişlerdir yoksa uzun uzun ilmihal kitapları okuyarak, akaid ait şeyleri okuyarak falan müslüman olmamışlardır, görerek müslüman olmuşlardır.

İbn Ömer *radiyallahu anhümâ* bir gün devesinden iniyor. Herkes de, "Bu bilgili bir kimse, dur bakalım ne yapacak?" diye bakıyorlar. Hacda Müzdelife'ye geldikleri zaman

devesinden iniyor, ondan sonra tekrar biniyor. Diyorlar ki;

“Niçin deveni bir ara durdurdun indin, sonra tekrar niçin bindin?”

“Bilmiyorum. Peygamber Efendimiz Veda Haccında buraya geldiği zaman böyle yapmıştı, ben de ondan yaptım.” diyor. Yani Peygamber Efendimiz göstermiş, onlar görmüş ve Peygamber Efendimiz’i takliden, taklid ederek İslamî gerçekleri [öğrenmişler;] önlerinde elle tutulur bir örnek bir misal var, onunla şey yapmıştır.

Mesela diyelim ki, “Bir buket nedir?” Birisine anlatacağın zaman uzun boylu tarif etmek zorunda kalırsın ama [göstererek]; “Buket budur.” dersin herkes anlar, “Haa, buket buymuş.” diye biter iş. Gözle eğitim daha güzel, kolay, halka uygun bir eğitimidir. Biz bu toplantılarda onu da amaçlıyoruz. O bakımdan bunların her sene yapılmasını istiyoruz. Sanıyorum İsveç’te epeyce zamandır yapılıyor, yedincisi filan yapıldı. Almanya’da beşincisi yapıldı. Avustralya’da 16-17’ncisi yapıldı. Türkiye’de bilmem kaçıncısı yapıldı. Yani aile boyu bu çeşit eğitimler.

Böylece bir de bir araya gelince; aklı yerinde, fikri yerinde, tecrübesi yüksek kardeşlerimizle konuşuyoruz; “Yahu dünya nereye gidiyor, Türkiye’nin iç ve dış şartları nedir, bizim ne yapmamız lazım, müslüman olarak sorumluluklarımız nelerdir, nasıl kararlar alalım?” diyoruz ve karar alıyoruz. Aldığımız kararların somut örneklerinden birisi AKRA’dır.

Mesela Akbük denilen bir tatil körfezinde 1000 kişi kadar toplanmıştık; 950 yataklı bir otel dolmuştu misafirlerimiz yandaki otellere de kaymışlardı, oralardan da odalar tutmuşlardı.

“Ne yapalım? dedik. Denildi ki;

İslâmî bakımdan Radyo ve televizyon yayını yapmamız çok önemli, çok güncel, çok faydalı, çok yerli yerinde bir çalışma olur. Allah’ın rızasına uygun olur, İslâm’ın tanıtılmasına uygun olur. Karar verdik, AKRA’nın “Ak” kelimesi o kararın alındığı Akbük kasabasından geliyor. Akbük’te oldu bu, Ak olsun; ondan sonra radyonun da ra’sını alalım, AKRA olsun dedik ama AKRA [aynı zamanda] Ak+Ra Arapça bir kelime oluyor ama Arapça’da bir

anlamı var; “Kur’an’ı en iyi okuyan, en iyi bilen” demek. Yani bu radyo insanlara Kur’an’ın hakikatlerini anlatacağı için AKRA olmuş oldu. Ama işte o toplantıda AKRA çıktı. O toplantının son günü öyle heyecanlı oldu ki yani burada da işte bu toplantının son günüdür. Öyle heyecanlı oldu ki herkes heyecandan ağladı, heyecandan titredi, AKRA’yı kurmak için çok coşkulu, unutulmaz bir gün oldu.

Demek ki böyle toplantıların böyle güzel meyveleri de oluyor.

Muhterem kardeşlerim!

İslâm, insanlık dinidir. Şahsın kendisine mahsus bir özel inanç sistemi olmaktan çok daha ötede ve çok daha yüksektir. Sadece toplumla da ilgili değildir, sadece Türkiye ile de ilgili değildir; dünya ile ilgilidir, bütün insanlarla ilgilidir, insanlık dinidir. Biz bu dergilerimizi ilk çıkarttığımız zaman dergimize “İslâm” adını verdik; çıkarmaya başladık ama İslâm dergisinin içinde İslâm iktisadı vardı, siyaset vardı, teknik vardı, tıp vardı; dergimizin içinde her şey vardı. Nokta dergisi filan bizi tenkit ederken; “İyi, siz anladık

müslümansınız, anladık ama niye bunlardan bahsediyorsunuz?” diyor. Onlar İslâmî camiye tikiştirmaya alışmışlar; ezan oku, namaz kıl, yat kalk, selam ver, evine git tamam. Çarşıda pazarda İslâm yok, siyasette İslâm yok, ticarette İslâm yok, günlük hayatta İslâm yok.

Öyle şey olur mu? Biz de dedik ki;

“Biz İslâm’ı sizin gibi anlamıyoruz; İslâm, böyle dar bir çerçeve içinde değildir, İslâm hayat demektir, yaşayış tarzı demektir, yaşayış yolu, üslubu, biçimi demektir. Biz İslâm’ı böyle anlıyoruz. İslâm’ın içinde siyaset de vardır.”

Bazıları övünerek, bazı kuruluşlar ve kişiler diyorlar ki;

“Ben siyasetle ilgilenmiyorum...”

Olmaz, eksik kalır.

Eûzübillâhimineşşeytâni ve' s-siyâseh.

Öyle şey olur mu? Peygamber Efendimiz devlet kurmadı mı? İslâm devleti kurmadı mı? Medine’de anayasa mahiyetinde bir hukukî eser ortaya koymadı mı, düzenleme yapmadı mı?

Yaptı.

Devlet başkanları kabul etmedi mi, devletlere elçiler göndermedi mi?

Gönderdi.

Yani toplumda, bir toplum olduktan sonra onun dış ilişkileri olmaz mı, dış ilişkiler siyaset demek değil mi, iç düzenin sağlanması iç siyaset demek değil mi? İslâm'da siyaset olmaz olur mu, İslâm siyasetle ilgilenmez mi? Ben Türkiye'de olan olaylarla nasıl ilgilenmem, niçin ilgilenmem?

Ben her şeyden önce bir vatandaşım, elbette her vatandaşın sahip olduğu hak kadar hakka sahibim, siyasetle de ilgilenirim, oy hakkım da var.

“Efendim camiye siyaset girmesin.”

Tabii “camiye siyaset girmesin” derken kastedilen başka olabilir ama camidekilerin hepsi siyasetle ilgilenebilir. “Camiye siyaset girmesin!” [deniyor ama] camiye müsbet siyaset girsin, niye girmesin!

Yani pisi, olumsuz, yanlış, kötüsü girmesin ama olumlu siyaset girsin. Pekala, İstiklal Harbi, Kastamonu'nun Nasrullah Ca-

mii'nde başlamıştı. Orada Mehmed Akif ateşli konuşmalar yapmıştı, halkı galeyana getirmişti. İstiklal Harbi'nin ruhu elbette camide başlamıştı. Niye camiye siyaset girmeyecek! Elbette camide siyaseti konuşabilmeliyiz. Elbette hatip mimbere çıktığı zaman siyasetten bahsetmeli, bir siyasinin çirkin bir işini anlatabilmeli.

Bu yanlıştır, Türkiye'de bu [anlayış] yanlıştır. Ben yanlışları, başkalarının kabul edip, yutuverip şey yapmadığı yanlışları söylemekten zevk alıyorum. Birileri diyorlar ki;

c. İslam'ın Hoşgörü Anlayışı

“Efendim, İslâm hoşgörü dinidir.”

“Hadi oradan!” diyorum ben yazımda. Yalan söylüyorsunuz, İslâm hoşgörü dini değildir. İslâm kötülüğü hoş görmez. İslâm yanlışlığa hayat hakkı tanımaz. İslâm bir yanlışlığı gördü mü onu düzeltmeyi emreder.

Öyle değil mi?

Peygamber Efendimiz; “Bir yanlışlığı, bir tersliği, bir kötülüğü, bir günahı gördüğünüz zaman elinizle düzeltin.” diyor. Müslüman

müdahalecidir, müsamahalı değildir. Müdahale eder, yaptırmaz. İmam Gazzâli diyor ki;

“Adamın elinde içki şişesini görürsen alırsın, kırarsın.” Emr-i ma’ruf nehy-i münker bir farzdır. Yani iyi olan şeyi emretmek, kötü olan şeyi yasaklamak, yaptırmamak önemlidir. “İslâm müsamaha dinidir, hoşgörü dinidir.” demek yalandır, yanıltır. Ya cümleyi tam kurmalı, “Efrâdını câmi, ağıârını mâni” olarak cümleyi tam söylemeli, İslâm her şeyi hoş görmez, İslâm hoşgörü dini değildir; İslâm haktan yana tarafgirlik dinidir, hakkın tarafını tutar ve hak için mücadele eder. Millet bunu anlamıyor.

Anlamayınca ne oluyor?

Zarar oluyor. Hoş görüyor, her şeyi hoş görüyor; suistimali hoş görüyor, yalancı politikacıyı hoş görüyor, çirkin neşriyatı hoş görüyor, haksızlığı, hırsızlığı hoş görüyor. Olmaz, müslüman bunlarla mücadele eder.

Mehmed Akif ne diyor?

Çiğnerim çiğnenirim hakkı tutar kaldırım.

Yani bir şeyler olur, alt alta, üst üstte bir gürültü bir patırtı ama çiğnesem çiğnensem de, hakkı tutarım kaldırıyorum diyor. Hakkın kalkması, bayrağın burca çekilmesi, kötülüğe müsaade edilmemesi, kötülüğün engellenmesi lazım. Kötülük engellenmezse toplum batar, gemi batar.

Biz öyle yalan dolan şeyleri kabul etmiyor, yutmuyoruz. İslâm'da siyaset de vardır, buna da söylüyoruz. İslâm'da siyaset olmazsa, İslâm yarım olurdu. İslâm hayatın her dalına yön verir, nizam verir. Uzayda da İslâm vardır; uzayda da uzay mekiğinde yaşayan bir insanın namazıyla, abdestiyle ilgili hükümler olacaktır mesela. İslâm neyse, insan neredeyse, hayatta insanın karşılaştığı mesele neyse, İslâm onunla ilgileniyor.

Onun için biz toplumlarla, devletlerle, siyasetlerle, dünya ile, Türkiye ile, Amerika ile, Avrupa Birliği ile , Çin'le; her şeyle ilgileniyoruz. Bizim İslâm dergisi, bakarsınız Çin özel sayısı yapar, Çin'i anlatırız. Çünkü Çin birbuçuk milyar nüfuslu önemli bir topluluktur. Bunu ihmal edemeyiz, Çin'in İslamlaşması lazımdır, Çin'e yönelik çalışmalar yapma-

mız lazımdır. Rusya ile ilgili yayınlarımız vardır. İç siyasetle ilgili röportajlar, mülakatlar, yayınlarımız vardır. Yani her şeyle ilgileniriz.

Muhterem kardeşlerim!

Tabii insan her şeyle ilgilendiği zaman ya kişisel olarak ilgilenir; bu kişisel olarak ilgilenmek hasımlara sinek vızıltısı gibi gelir. Müslümanın birisi kişisel olarak siyasetle ilgileniyor, bir şeyler söylüyor; sinek vızıltısı gibi gelir. Vızıt... buradan bir sinek geçti, tamam. Korkmaz. Madem toplumla ilgileniyoruz, madem devletle ilgileniyoruz, madem uluslararası ilişkilerle ilgileniyoruz; o zaman iş birliği lazım gelir, birlik ve beraberlik lazım gelir.

Şimdi millet bir de bize, bizim gibilere kızıyor, “Bunlar ümmetçi.” diyor. Tabii ümmetçiyiz!

Yani sınırın bu tarafındaki insan da öte tarafındaki insan değil mi, onun canı yok mu? Kuzey Irak’takine yazık değil mi?

Orada benim kardeşlerim Saddam’ın zulmünden, emperyalizmin fitne ve fesadından mahvoluyor, ben niye orayla ilgilenme-

yeyim? Niye Çeçenistan'la ilgilenmeyeyim, niye Bulgaristan'la ilgilenmeyeyim? Niye Sırbistan'la, Sırbistan'daki, Sancak'taki, Kosovo'daki kardeşlerimle ilgilenmeyeyim? Niye Rusya'daki, Çin'deki kardeşlerimle ilgilenmeyeyim? Niye Hindistan'daki kardeşlerimle ilgilenmeyeyim; öyle saçma şey mi olur? Elbette ümmetçiyim. Elbette nev-i beşer kardeşimdir, elbette yeryüzü vatanımdır. Türkiye'yi severim, severim ama dünyadaki öteki insanları da seviyorum, onlar benim Hz. Âdem'den kardeşim.

Almanya'da bir araba alacaktık. Gittiğimiz dükkana, "Biz sizinle kardeşiz." dedim, şaşırdı biraz. "Hz. Âdem'den." dedim.

Ah zo! [Ah so! Ya öyle mi! O yüzden mi!] yani yes, tamam diyor. Hz. Âdem'in evlatlarıyız hepimiz.

Benî âdem âzâ-yı yekdîgeret. "[Âdemoğlu] biribirilerinin parçasıdır." Kafirle ilgileniriz, müslüman olsun diye; müslümanla ilgileniriz, yardımımız olsun diye; onun için birlik ve beraberliğe çok önem veriyoruz. Benim şurada, bir yazımdan bir şeyi [okuyacağım.] Yani bunları sırf siz geleceksiniz de beni din-

leyeceksiniz diye söylemediğimi göstermek için son dergimizin son sayısından bazı şeyler okuyacağım. “Hem Dünyada Hem Âhirette Huzur ve Saadet İçin Tek Çare.” diye İlim ve Sanat dergisinin son sayısında bir yazı yazmıştım.

Orada diyorum ki, kendi samimi tespitim ve kanaatim: Dünyada hâlâ kaba kuvvet ve orman kanunu câri ve hakim. Kaba kuvvet hakim, adalet hakkaniyet hakim değil. Süper devletlerin, büyük devletlerin zulmü hakim; onlar silah fabrikaları kapanmasın diye harp bile çıkartabiliyorlar. Petrolleri kendileri sömürmek için iki milleti birbirine düşürebiliyorlar. Kaba kuvvet, entrika, fitne ve fesat hakim. Mazlum milletlere, zayıf insanlara haklarını tanımıyorlar, onların haklarını yiyorlar; haklar ve hürriyetler de kolayca alınmıyor. Amerika’da, İngiltere’de, Almanya’da haklar ve hürriyetler var ama kendileri için, kendilerinin dışındakiler için değil, kendilerinin dışındakilere bunları tanımıyorlar.

Bu, Roma hukukundan beri batının hukuk anlayışıdır. Roma hukukunda bir vatandaşlar vardır, bir de vatandaş olmayanlar vardır;

onların hiçbir hakkı yoktur, onlara karşı durum başkadır. Yahudi inancında bir yahudiler vardır, yahudilerin dışındakiler başka türldür. Onların hakkı hukuku yoktur; onların hukukî tabirlerini filan ben bilmiyorum ama hukukçu profesör arkadaşlarımla bir konferansından hatırlıyorum. Avrupa hukuku da böyledir. Kendileri için olan haklar ve hürriyetler başkaları için yoktur. Onun için Avrupa'da daima Avrupalının davranışında çifte standart görürsünüz. Onun için haklar ve hürriyetler size verilecek diye boşu boşuna beklemeyin. Elinizde buket, durakta istediğiniz haklar ve hürriyetler randevunuza gelecek diye boş yere beklemeyin. Çok beklersiniz, üzerinize çok karlar, yağmurlar yağar; ayaklarınız kök salar, ağaç olursunuz haklar ve hürriyetler gelmez.

Ne yapacaksınız?

Hakları ve hürriyetleri siz arayacaksınız, siz alacaksınız, siz bulacaksınız, siz sağlayacaksınız. Ben bunu Türkiye'de de böyle söylüyorum, bana kızıyorlar;

“Bu hoca halkı isyana teşvik ediyor.” diyorlar.

Hayır, halkı isyana teşvik etmiyorum, halkı hak ve hürriyetlerini aramaya, kanunî haklarını savunmaya teşvik ediyorum. Yalan söyleme, doğru konuş! Ben halkı, hak ve hukukunu korumaya davet ediyorum.

Haklar ve hürriyetler ciddi mücadelelerle, kuvvet dengeleriyle, pazu gücüyle alınıyor. Yürüyüşler, baskılar, boykotlar yapılıyor; başkaları öyle yapıyorlar, biz başka türlü yapabiliriz, öyle alınıyor. Büyük yığınlar ve pek çok kişi bunları bilmiyor, haklarını savunamıyor, harekete geçmiyor, zahmet çekmiyor, ter dökmüyor; böylece hakları çiğneniyor, hazineden paralar birilerinin cebine hortumla alınıyor. Kocaman hortumlarla hüüüp, hüüüp [çekiliyor] altınlar birilerinin cebine gidiyor. Süper şirketlerin ceplerine gidiyor. Onlar bizim sayemizde zengin oluyor, ondan sonra da kuvvetlendikleri için hükümetleri indirip bindiriyorlar. Sen aşağı in, çocuk bahçesinde salıncakta çocukların nöbet değiştirmesi gibi, sen aşağı in bu sallanacak, bu otursun, o sallanacak, salla babam salla, öyle yapıyorlar.

Muhterem kardeşlerim!

Onun için biz diyoruz ki birlik ve beraberlik içinde olun, -inşallah sözü fazla uzatmıyorumdur- nerede olursanız olun ama birlik ve beraberlik içinde olun. Yurt içinde veya yurt dışında birlik ve beraberlik içinde olun. Hangi toplumda yaşıyorsanız yaşayın; İngiltere, Amerika, Almanya, Fransa olabilir; yaşadığınız toplumla, toplumun fertleriyle, toplumun meseleleriyle ilgilenin; derneklere, teşkilatlara, partilere, yönetimlere katılın. Yanlış devam etmesin, haklı olan da yalnız kalmasın.

Bazen öyle oluyor ki bir yerde hakkı söyleyen bir kimse çıkıyor, mesela, otobüste [kibarca] diyor ki;

“Şoför bey, -bu günlük hayattan basit bir [örnek]- sabah namazı kaçacak, acaba otobüsü kenara çeker misiniz?

“Yok, oturduğun yerden kıl ya! Oturarak kılınır!” Külhan beyi edasıyla... Şoför kendisi değil, muavini bile müftü kesiliyor.

“Teyemmümlerle abdest al, oturduğun yerden namaz kıl, otobüsü durduramayız!”

Tekerlek bir patlıyor, gümm!.. Allah patlatıyor, patlattırıyor. Tekerlek güm diye bir patlıyor, ondan sonra herkes aşağı iniyor, bakıyorsun herkes abdest almış, bakıyorsun bütün otobüs kocaman cemaatle namaz kılıyor.

E ne oldu? Hani siz demin ben söylediğim zaman, hiç bana yan çıkmadınız, gık demediniz?

Şimdi araba durunca namaz kılıyor yani ben söylemesem kılmayacaklardı. Pısrık, sessiz, hakkı desteklemiyor, haklının yanında yer almıyor. Herkes dese ki;

“Arkadaş, biz namazı kılacağız!”

Çişim geldiği zaman yüz numaranın önünde durmuyor musun?

Duruyorsun. Şimdi namaz kılacağım. Haydi bakalım.

Karadeniz’e gelip giden otobüs firmaları, hacı babalar sinirli olduğundan, hamsi yediğinden, sakallı olduğundan namaz vakitlerinde duruyor. Hatta bilet satarken diyor ki;

“Bizim firma namaz vakitlerinde mola verir.”

Tabii ya! İşte bak, bundan. Pazu gücüyle oluyor, onun için meselelere iştirak edin ve girin fikrinizi söyleyin, iyi insanlarla iş birliği sağlayın.

Ben şimdi burayı gezdim, dün beni gezdirdiler;

“Hocam, sizinle tanışmak istiyoruz.” dediler. Dedim;

“Ya ben âciz nâçiz bir kimseyim, niye bunlar benimle tanışmak istiyor?”

“Teşkilatımızı gezdireceğiz.” dediler.

Oo!.. Bilgisayarlar var, fişlemeler, çalışmalar, bölümler, *section*lar vesaireler... Çok hoşuma gitti, güzel bir teşkilat. Kafama koydum, şimdi ben bunlarla iş birliği yapacağım.

Neden?

Benim gibi çalışıyorlar. İyi insanlarla iş birliği yapmak lazım. Senin gibi olan insanla bütünleşmelisin, birleşmelisin.

Onlar biribirleriyle nasıl birleşiyorlar?

İki tane ayyaş biribirini kokusundan tanıyor, hemen yan yana geliyorlar, hemen bir birlik ve beraberlik kuruyorlar. İki müslüman

da selâmun aleyküm diyecek, duruşundan belli olacak. Bıyiksızlara taş atacağım şimdi; bıyık bırakın, sakal bırakın, Müslümanlığınız belli olsun! Şaka yapıyorum, size değil... Özel şartlarınız neyse onu yapın da. Ama tabii bir müslüman olarak [Müslümanlık alâmetlerini üzerimizde taşımamız.]

Amerika'dan bir müslüman geldi. İnce bir Afgan entarisi giymiş, dize kadar uzun kenarları yırtmaçlı, bir de Afgan şalvarı giymiş. İskenderpaşa'da geldi benim odamda karşıma oturdu. İnce, tiril tiril böyle beyaz bir şey. Kendisi Amerikalı.

“Niye böyle giyindiniz?” dedim.

Afgan kıyafetini ben seviyorum da, niçin soruyorum?

Üşüyor diye yani.

“Bak burada hava serin biraz, niye böyle giyindiniz?” derken onu kast ederek sormuştum, o da yanlış anladı;

“Niye İslâmî giyindiniz?” diye soruyorum sandı.

Afgan kıyafeti güzel, İslâmî, neden?

Örtüyor, tesettürü sağlıyor, rahat. İstersen ata binersin, şimdi istersen motosiklete binersin, purrr [biner binmez hemem gidersin.] Her türlü hareketi yaparsın; judo, karate, tekvando, hepsine müsait kıyafet, çok güzel. Sandı ki;

“Niye Amerikalı gibi giyinmedin de Afganistanlı gibi giyindin?” diye sordum sandı, dedi ki;

“Hocam, ben New York'ta iken arabayla gidiyordum, yolda iki kişi kavga ediyordu. Baktım bir zenci ile birileri dövüşüyorlar dört-beş kişi; kırın biribirinizi dedim, bastım gaza geçtim gittim.” diyor. Yani, “Bana ne, iki Amerikalı çarpışıyor dedim,” diyor; fakat diyor, ertesi gün öğrendim, orada dövüşenlerden birisi ötekisini öldürmüştü. O öldürülen müslümanmış.” diyor. O zaman çok pişman oldum diyor. Keşke inseydim, ayırsaydım veya polis çağırırsaydım, yardımcı olsaydım diye, artık nasıl yapabilecek idiyse. Onu yapmadığına çok pişman olmuş. “Ama kusur onun, İslamca giyinseydi yardımına koşardım.” diyor. Önemli bir şey, yani bir Amerikalının böyle düşünmesi ilginç. Amerikalı müslüman

gibi giyiniyor. Amerikalı askere gittiği zaman, kıtada diyormuş ki;

“Ben sizin gibi böyle perdesiz yerde duş almam, ben müslümanım, ben sizin gibi soyunamam. Siz müslüman ülkelerle savaşırsanız, inancımdan dolayı ben sizin ordunuzda onlara karşı çarpışmam.” Onlar da kabul ediyorlarmış, yani muhakeme, hakim karar veriyormuş, kabul.

Bir haber geldi, bilmiyorum doğru mu, Amerika'dan tahkik edeceğim. Amerika'da başörtüsü, dinî giyim kuşam, masasının üzerinde Kur'ân-ı Kerîm bulundurmak vesaire filan serbest olmuş. Hatta Türkiye'deki bir profesör arkadaş; herkes gider Mersin'e, biz gideriz tersine, diye yazdı. Türkiye'de her şey yasaklanıyor, Amerika'da herşey İslâm'ın lehine genişliyor haklar, güzelleşiyor.

d. Haklının Kuvvetli Olması ve Yöntemi

Onun için derneklere katılın; teşkilatlara, partilere, yönetimlere iştirak edin, iyi insanlarla iş birliği sağlayın, haklı olduğunuz kadar kuvvetli olmaya da çalışın. Haklısınız, çünkü müslümansınız, haktan yanasınız, Kur'an ehlisiniz, hadis ehlisiniz ama yetmez; haklı ol-

duğunuz kadar da kuvvetli olmanız lazım. Çünkü zayıf olduğu zaman ezecek, hakkı ezecek bătıl. Hz. Ömer *radıyallahu anh* buyurmuş ki;

İlallâhi eşkû da' fe' l-emîni ve hıyânete' l-kaviyyi. "Allah'a arz ederim, emin, güvenilir insanın zayıf olmasını ve kuvvetli insanın da hainlik etmesini dert olarak Allah'a yakınıyorum." buyurmuş.

Muhterem kardeşlerim!

Haklı olan zayıf olursa çok büyük zulüm oluyor, yazık oluyor; haklının kuvvetli olması lazım. Kuvvet de birlikten doğuyor, yani tek başınıza olduğunuz zaman sinek vızıltısı gibi oluyor; birlik beraberlik içinde olduğunuz zaman jet sesi gibi oluyor. Hızla geçtiği zaman camlar patlıyor, kırılıyor filan.

Neden?

Birlik ve beraberlikten kuvvet oluyor.

Bir de düşmanı korkutucu, caydırıcı, ür-kütücü olun ki haksız hesap sorulacağını bilsin ve korksun, diye yazıyoruz. Onun için bize isyancı diyorlar ama bunları yazıyoruz ki müs-lümanlar uyansın. Dikkat ederseniz, İslâm

lkelerinin hepsinde diktatörlük vardır. Hepsinin başına bir zalim geçmiştir ve hiç insan hakları vesaire filan yoktur. Seyahat hürriyeti, haberleşme hürriyeti yoktur, bilmem ne bilmem ne yoktur; bir Türkiye'de var. Bir Türkiye'de elhamdülillah, biraz hürriyetler var. Bu, tabii elden kaçırılmaması lazım. Bizim de teki İslâm devletlerine benzetilmemiz lazım. Canımıza okunup da yamuk yumuk bir hâle getirilmememiz lazım; bu da çalışma ile olur. Bu çalışmalarda da tabii buradaki okumuş kardeşlerimizin, batıyı bilen kardeşlerimizin büyük faydası olacaktır.

Bütün müslümanların en önce gelen görevi, dini için çalışmaktır. Mesleğinizi sormuyorum, her meslekten olabilirsiniz ama asıl mesleğiniz İslâm, İslâm mücahidi olmaktır. Hepsiniz İslâm ilahiyatısısınız, İslâm mcahidisiniz, hepiniz İslâm ile ilgili çalışma yapmak zorundasınız; cihad bütün müslümanlara farzdır.

Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ

*Yâ eyyühellezîne âmenû künû ensâral-lah.*⁴ “Ey iman edenler! Hepiniz Allah’ın yardımcıları olun.”

Allah’ın yardıma ihtiyacı yok ama bu sözü Allah buyuruyor. Allah güç kuvvet sahibidir. Kainatın sahibidir, her güç kuvvet O’ndadır. *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah* sözü bunu ifade ediyor. Gizli tevhid budur, bütün gücün, kuvvetin Allah’ta olduğunu bilmek *Lâ ilâhe illallahtan* daha derin bir tevhid inancıdır. Ama “Allah’ın yardımcısı olun.” diye Allah emrediyor.

Künû ensârallâh. “Allah’ın ensarı olun, yardımcıları olun.”

Bu ne demektir?

Allah’ın dinine yardım edin; Ebû Bekr-i Sıddîk nasıl yardım etmişse... Halbuki manifaturacıydı, Ebû Bekr-i Sıddîk’in mesleği manifaturacılık. Ömerü’l-Fâruk nasıl yardım etmişse... Ömerü’l-Fâruk dağda çobanlık yapmıştı. Osmân-ı zinnûreyn, Aliyyü’l-Murtazâ nasıl yardım etmişse, ensar ve muhacirîn; ziraatçı, hurmacı, vesaireci her neyse,

⁴ 61/Saff, 13.

İslâm'a nasıl yardım etmişlerse Ebû Eyyub el-Ensârî nasıl gelip İstanbul'da vefat etmişse, Kusem b. Abbas nasıl gidip Semerkand'da vefat etmişse... Bizim Diyarbakır surlarında nasıl ashab varsa, şimdi baraj suları altında kalan Güneydoğu Anadolu'da kaç tane sahabe kabri varsa; siz de Allah'ın yardımcısı, Allah'ın dininin hizmetlisi olmak durumundasınız, asıl işiniz bu. Her işinizi buna göre ayarlayacaksınız, mesleğinizi burada kullanacaksınız. Bir misal vermek istiyorum.

Münih'te bir kardeşle tanıştık. Salih isimli salih, iyi bir kardeş. Şehrin kenar mahallesinde, varoşunda, banliyösünde oto lastiği işi yapıyor. Böyle geniş bir alanı var, hurda lastikler, yeni lastikler var, lastik alıyor satıyor.

Ne yapmış?

Yeri geniş, alanı geniş; işyerinin arkasına kocaman bir mescid yapmış, buradaki mescid kadar, bundan daha büyük. İçini de büyüttü şimdi, içi de üç -dört misli oldu, bir büyük mescid yapmış.

Ne yapıyor?

İşyerinin yanına mescid yapıyor. Yani Allah'ın dinine yardım ediyor. Biz de, park etmek kolaylığı var, rahat şey yapabiliriz diye kalkıp Cuma namazlarını orada kılıyoruz.

Bak kendisi lastikçi, işyerinin arkasına ne yapmış?

Bir mescid yapmış. Bu bir.

Bir Cuma namazını kıldık, çok tatlı dilli, güleç yüzlü bir kardeş. Bizi bürosuna çağırdı, bürosuna gittik. Lastikler raflara dizilmiş, bir bank var; kendisi bankın arkasında, bilgisayarı var. Müşteri geldi, Alman. Alman bir bey geldi, bir de kot pantolonlu yetişkin bir kızı geldi. Lastik alıyorlar, biz de kenarda masada çay içiyoruz. Ama lastikçi dükkânının içinde duvara boydan boya, çocuk boyundaki harflerle, "Allah'tan başka tanrı yoktur, Hakyol İslâm'dır." gibi yazılar yazmış.

Lastik alırken Alman sordu, bunun mânası nedir?

Bütün tatlılığıyla Almana ve kızına *lâ ilâhe illallah* anlattı. Haklısın dedirtti, doğru dedirtti.

Şimdi Hz. İsa'ya tapmak doğru değil, Hz. İsa'dan önce de insanlar vardı, onlar kime tapacaktı, haç yoktu, put yoktu, kime tapacak?

Hız. İsa gelmiş de insanları kurtarmış. Hız. İsa'dan önce de insanları kurtaranlar var. İnsanları sadece Hız. İsa mı kurtardı. İbrahim *aleyhisselam* da kurtardı, Nuh *aleyhisselam* da kurtardı küfürden, ama dinlemediler, alay ettiler, tufanda helâk oldular ayrı ama onlar Allah'ın görevli kulları, onun için ona tapınmak doğru değil filan dedi, kabul ettirdi.

Bizim bir arkadaş, efe bir arkadaş var, külhan beyi. Türkiye'deki ülkücü harekete filan katılmış, vurmuş kırmış bir kimse. Efe... Bir ara esrar filan da çekmiş, sonra tevbekâr olmuş, müslüman olmuş bir kimse. Sonra esrar çekenleri, esrarkeşleri kurtarıyor, öyle çalışmalar yapıyor.

Onunla bir uluslararası seyahatte yan yanaydık, çok beğendim, çok gırgın bir arkadaş. Bir Budist'in taksisine bindik havaalanına gidiyoruz. Taksici, şişko bir adamın, göbek deliği görünen, örtüyle şöyle bacaklarını örttüğü şişko, dazlak kafalı bir adamın heykelini koy-

muş oraya, küçük şöyle şu kadar, çıplak bir adam bağdaş kurmuş. Elini böyle mi yapmış, ne yapmışsa...

Bu ne dedi?

Biliyor tabii, Buda'nın heykeli.

Bu ne dedi?

"İşte bu Buda." filan dedi o da.

"Peki, bu malzeme bundan önce neydi? Bundan önce neydi, bu neden yapılmış?" dedi.

Pirinçten, sarıdan yapılmış bir malzeme.

"Ee bundan önce bunun bir kutsallığı var mıydı? Pirinç eridiği zaman, hurda halindeyken bunun bir kıymeti var mıydı?

Yoktu.

Sonra sizden biriniz bunu bu hâle getirmedi mi; döktü, oydu moydu Buda heykeli yapmadı mı?

Yaptı.

"Ee utanmıyor musunuz siz böyle kendi elinizle yaptığınız şeye tapınmaya? Olur mu öyle şey?" filan dedi.

Havaalanına 25 dakikada gideceğiz, yağmur yağıyor, arkadaş onu benzetti. Tepeden tırnağa yıkadı temizledi, batırdı çıkardı; haklısın, dedirtti. Hoşuma gitti, çok da tatlı anlatıyor, İngilizcesi çok güzel. Anlattı, adamın bir *lâ ilâhe illallah* demediği kaldı.

Demek ki her yerde, her meslekte, her zaman, her an İslâm'a hizmet etmek mümkündür. Siz de öyle olacaksınız, bizim de öyle olmamız lazım. İslâm böyle yayılmıştır. Bundan sonra da böyle korunacak ve yayılacak. Bizim ilk vazifemiz, sizin ilk vazifeniz bu, bunu yapacaksınız sevgili kardeşlerim.

İnsanın İslâm'da iki büyük görevi var. Belki ilmihal kitaplarında başka başka sözler duymuşsunuzdur ama ben çok kolay hatırdaki kalacak bir şey söylemek istiyorum. İki görevimiz var. Müslüman olarak iki görevimiz var:

Bir, hepimizin iyi insan olmamız gerekiyor.

İyi insan nedir?

Kur'ân-ı Kerîm'de tarif edilen kâmil müslümanın vasıfları, hadîs-i şerîflerde bahsedilen, kitaplarda yazılan şeyler var. Hatta bi-

zim neşriyatımız arasında da var. *İyi Bir Müslümanın Vasıfları*, iyi bir mü'minin vasıfları diye küçük bir cep kitabı da var. Hadislerden derlenmiş bilgiler... Doğru sözlü olacak, adaletli olacak, ibadetini ihmal etmeyecek, haram yemeyecek, vesaire vesaire... sıralamış.

Bir vazifemiz iyi insan olmak. Eğer iyi insan olmamışsak, iyi müslüman değiliz. Yani ticareti hileli, sözünde dönecek, sattığı mal kötü, evi, dükkanı pis; tamam, iyi müslüman değil bu. İyi müslüman temiz, düzenli, verdiği söze sâdık, adaletli, hakkaniyetli olacak, hazine bulsa bile sahibine verecek. İyi insan olacağız, iyi ahlaklı insan olacağız, iyi koca olacağız, hanımsak eşimize iyi hanım olacağız, anneysek çocuğumuza iyi anne olacağız, komşuysak arkadaşımıza iyi komşu olacağız. İyi insan olmak... Bir vazifemiz bu.

Tabii iyi insanlıkla ilgili görevler çok, hatta ben buradan bir tanesini aldım, buradaki yayınlar arasında bir müslümanın ne gibi şeyler yapması lazım, onları yazmış. Şimdi ismini unuttum, İngilizce, burada bile var, alıp okuyabilirsiniz, gayet güzel bir şey. İngilizce, Leysî isimli bir kişi yazmış.

Bir vazifeniz iyi insan olmak, Allah'ın sevdiği iyi bir kul olmak. Bu bir. Buna “salih insan olmak” diyoruz. Salih insan olmak.

Salih ne demek?

İyi, uygun demek, uygun bir müslüman. Evsafı uygun, salih bir müslüman olmak; bu bir.

Allah bize ikinci bir vazife yüklüyor. Akli başında her müslümana ikinci bir vazife yük-lüyor, o da salihlikten öte bir şey: Muslih müslüman olmak.

e. Muslih İnsan Olmak

Muslih ne demek?

İslah edici, başkalarını da salih kimse yapıcı. Sadece kendisi salih bir insan değil, başkalarını da salih insan yapıcı. Bu başkası senin çocuğun olabilir; kendi çocuğunu sen salih bir kimse yapıyorsan, sen muslihsin. Eşin olabilir; eşini iyi müslüman yapabiliyorsan sen bir muslihsin yani ıslahatçısın, onu ıslah ediyorsun. Komşunu ıslah edebiliyorsan, ortağını ıslah edebiliyorsan, yol arkadaşını ıslah edebiliyorsan [sen muslihsin.] İkinci vazifemiz de muslih olmak. İnsanlığa karşı, topluma karşı

görevimiz bu. Onun için hepimiz şahsen iyi olmakla yetinemeyiz, kendi başına müslüman olmak kâfi değil; başkalarına da iyiliği dokunan müslüman olmalıyız.

Bir ahlâk kitabının başında bir müslüman tarifi vardı, diyor ki; “Falanca adam çok iyidir, etliye sütlüye karışmaz, evinden camiye camiden evine, karınca ezmemeye dikkat eder, kuşları ürkütmeye çalışır, fincancı katırlarını ürkütmez, kendi halinde melek gibi, tereyağı gibi, kaymak gibi bir müslüman.”

Bu iyi müslüman değil.

Neden?

Sadece salih, başkasıyla ilgilenmiyor. Neden iyi değil anlatacağım. Eğer bu çoluk çocuğunu böyle yapamamışsa, Allah ondan soracak, melekler yakasına yapışacak mahkeme-i kübrâya getirecekler; önce o iyi yola sokamadığı evlatları ondan davacı olacak, diyecek ki;

“Yâ Rabbi! Bu bana İslâm’ı öğretmedi, bana babalık vazifesini yapmadı.” Çünkü;

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ

*Fe-izâ nüfiha fi' s-sûri fe-lâ ensâbe beynehem.*⁵ “Sûra üfürüldüğü zaman [aralarında] neseb bağı kalmayacak.”

Muhterem kardeşlerim!

İsrafil *aleyhisselam* sûra üfürüp de herkes kabrinden kalkıp mahşer yerine gitti mi ahbablık kalmayacak.

Annesini tanımayacak, babasını tanımayacak. Yani, “Bu benim annemdir.” diye tanır da bağ kalmayacak. Annesinden babasından davacı olacak. Kardeşinden, karısından, kocasından, evladından davacı olacak. Her mağdur, mazlum her zalimden, gadrediciden hakkını isteyecek. O zaman isteyecek hakkını. Onun için ilk defa çocuğu kendisinden davacı olacak çünkü Allah babalara, aile reislerine;

قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا

⁵ 23/Mü'minûn, 101.

*Kû enfüseküm ve ehlîküm nâran.*⁶ “Kendinizi de, çoluk çocuğunuzu da, ailenizi de cehenneme düşmekten koruyun.” buyurmuş.

Koruyamamış, çocuk kötü yetişmiş, İngiltere’de yetişmiş, namazsız yetişmiş, ondan sonra esrara alışmış, okumamış, berdüş olmuş, babası müslüman. Olmadı. Salih ama muslih değil. Tereyağı gibi ama mantar gibi tereyağı gibi. Mantar gibi olunca olmaz. Çocuğunu yetiştirecekti. Demek ki salih müslüman olmak yetmiyor. Topluma ve etrafındaki kendisine bağlı olan, kendisinin sorumluluğu altındaki insanlara karşı da görevlerini yapması gerekiyor.

Bir başka hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“On kişi ve daha fazlaya başkanlık eden her insan, mahşer günü elleri omuzlarına böyle bağlanmış, zincirlenmiş olarak gelecek. On ve daha fazla insana başkanlık, müdürlük, emirlik, liderlik, önderlik yapmış her insan; elleri ensesine zincirlerle bağlanmış, ayakları bukağılanmış olarak mahşer yerine gelecek, sorgu sorulacak kendisine;

⁶ 66/Tahrîm, 6.

Sen bu maiyetindekilere doğru muamele yaptın mı? Allah'ın emrettiği şekilde başkanlık yaptın mı? Görevlerini yaptın mı yapmadın mı?

Bu sorgulamanın sonunda yaptığı anlaşılırsa, bağları çözülecek. Eğer yapmadığı anlaşılırsa; valilik yapmış ama berbat valilik yapmış, başbakanlık yapmış ama batırmış, reisi-cumhurluk yapmış ama yakmış yıkmış veya komutanlık yapmış ama şöyle olmuş böyle olmuş veya bir yerde müdürmüş veya bilmem neymiş, bilmem neyin nesiymiş, filan fesiymiş; görevini yapmamışsa o zaman cehenneme atılacak. Bağları üzerine bağlar bağlanıp, cehenneme atılacak.”

Onun için her müslüman salih olması gerektiği kadar muslih de olmak zorundadır. Bu, yakın çevreden, ailesinden başlar akrabalarına yayılır, çevresine yayılır ve bütün insanlığı yönelebilir.

Onun için hayatınızı yeniden gözden geçirin; “Acaba Allah benim yaşantımdan ve çalışmalarımından razı mıdır?” diye bu soruyu kendinize bir sorun. Buralarda, sağlam, köklü, bilimsel, ciddi çalışmalar yapın, yapan

kişilerle iş birliği yapın. Bu merkez güzel bir çalışma yapıyor, eksikleri olabilir, siz tamamlarsınız, siz daha güzelini yaparsınız. Ben şimdi, dün bir Pakistan camiinde namaz kıldım burada Lester'de [Leicester]. Cuma namazını Lester'de bir Pakistan camiinde kıldık, çok hoşumuza gitti, arkasından salât ü selamlar getirdiler, gözlerimiz yaşardı, biz de katıldık, hoşlandık yani güzel, güzel bir cami.

Onlarla namaz kılmaktan da ben memnunum, fakat oradaki bazı arkadaşlar dışarı çıkınca dediler ki;

“Ya niye bizim hocamızın geldiğinden haberimiz olmadı?”

Bu habersizlik fena. Ben de dedim ki;

Sizin burada ne kadarsınız?

“Lester'de şu kadar müslümanız.” dediler.

Beş aile bir yerde mevcutsa, beş ailenin beraber olması, ezanı okuması, namazı cemaatle kılması boyun borcudur. Bir iki üç dört beş; one two three four five. Beş aile bir araya geldi mi cami yapmak zorundadır. Ya uygun birisinin evinin salonu olacak, ya garajı

ya bahçesi olacak, ya bir ev tutacaksınız. Beşiniz paracıklara kıyacaksınız, paracıkları, poundları kurban edeceksiniz; bıçağı alıp kıtır kıtır keseceksiniz; *Bismillahi Allahu Ekber*, para kurban edeceksiniz, cami yapacaksınız.

Burada bu kadar müslüman varmış, dedim;

Türklerin bir camisi var mı?

Yok.

Olmaz, Türk'ün camisi olacak, biz de camide namaz kılacağız. Camide namaz kılacağız herkes de camide namaz kılacak biribirimizi göreceğiz, haberleşeceğiz.

Hangi cemiyet günde beş defa toplantı yapıyor, söyler misiniz bana? Dünyada bizim kadar hızlı çalışan cemiyet var mı? Hangi dernek, hangi *association*, *foundation* bizim kadar sık toplantı yapan başka bir dernek var mı dünya'da?

Yok, biz günde beş defa toplantı yapıyoruz.

Nerede?

Camide.

Cami ne demek?

Toplayan, cem eden demek; cami bizi cem etmesi lazım. Tabii biz gitmiyoruz, salih müslüman bile değiliz. Muslih olmamız lazım, iyi müslüman bile değiliz ki camiye gitmiyoruz. Olmaz. Kaç beş kişiyiz, kaç tane burada aile var, bir cami kuramamışız. Irkçılık yapmıyorum, Türkçülük yapmıyorum ama bizim Pakistanlıların salât ü selamlarını anlamadık. Çok hoşumuza gitti, makamı da hoşumuza gitti, kameraya da aldık. Diyoruz ki; “Şimdi onu tercüme edelim, Türkçesini yazalım, aynı besteyle biz de okuyalım.” Çok hoşumuza gitti ama anlayamıyoruz. Bir sürü laflar söylediler, anlayamadık. Ondan sonra benim tahmin ettiğim, bir iki kişi vefat etmiş galiba; *innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn* dedik ama onu biraz laflardan ferasetimizle anladık, [hepisini] anlayamadık.

Bizim demek ki Urduca bilmediğimize göre Türk camimiz olması lazım. Bir dahaki sene burada Lester’de Türk camisi istiyorum yoksa hapı yutarsınız; kamçıyla geleceğim, uzun kamçı. Arkadaşlardan uzun kamçı istedim, vallahi billahi bir rus sirkine gitmişler,

herhalde dört metre boyunda bir kamçı aldılar getirdiler bana. Türkiye’de duvara asılı, yanıma getirmedim ama bir dahaki sene getireceğim. Şırak diye böyle, hani şeyin elinden kamçıyla tabancasını alıyor ya, şöyle bir yapıyor [kamçı] adamın tabancasına dolanıyor, çekip alıyor, öyle kamçı. Burada bir camimiz olması lazım. Lütfen, *please!* Yani kamçı şaka. *Please* bir camimiz olsun burada!

Muhterem kardeşlerim!

Evet muslih müslüman olması için insanın bir yeri, bir teşkilatı olması lazım.

Şimdi Türkiye’de özel bir durum var. Dün akşam cemaate soru sordurdum. Sorularınız varsa söyleyiniz filan dedim.

“Efendim Türkiye’nin durumu ne olacak? Bizim dışarıdaki görevlerimiz ne?” filan diye soruyorlar.

Doğru, Türkiye’nin durumu çok berbat. Ekonomisi yani iktisadı berbat, bütçesi delik, bütçeyi kapatmak, doldurmak için yalan uydurdular; 8 yıllık [kesintisiz] eğitim meğitim filan. Bütçe delik aslında, o sağlayacakları

parayla bütçeyi yamayacaklar. İşlerini götürmeye çalışıyorlar. öyle şey olmaz. Havuzu deldikten sonra, bütçe başka yerden yamanmaz. Ama tabii onların maksatları hayır değil, öyle yapıyorlar.

Türkiye’de sıkıntılı durumlar var. Türkiye’de çalışacağız. Biz Türkiye’de ikâmet eden insanlar olarak Türkiye’de çalışacağız, anlatacağız, yanlışları söyleyeceğiz, uğraşacağız, hakkımız savunacağız filan ama siz de buralardan çalışacaksınız; çünkü “Dayanılacak bir yer verin, bulun.” demiş, neydi o? Eski bir fizikçi adam varmış, bir laf söylemiş. “Bana bir dayanak verin, dünyayı yerinden oynatırım.” demiş. Uzayda bir dayanak vereceğiz adama, o da bir manivela kolu bulacak, dünyaya dayayacak, dünyayı kaldıracak; doğru. Biz ona o kadar uzunlukta bir şey verirsek, veremeyeceğimizi biliyor, ondan istiyor; dünyayı yerinden oynatayım demiş. Yani bu, âletin önemini gösteriyor. Dayanağının sağlam olması halinde, insanın çok büyük güçleri yerinden oynatabileceğini gösteriyor. Bizim de Türkiye dışından dayanaklarımız olmalı, ses gelmeli, Türkiye’nin durumlarını düzeltmeye çalışmalıyız.

f. Hizmetin Yapılmasında Ana Dayanaklar ve Peygamberimizin s.a.s. Hikayesi

Muhterem kardeşlerim!

“Bütün işler paraya dayanıyor.” diyorlar. Ben tabii tam katılmıyorum, aslında bütün işler imana dayanıyor. İman oldu mu, parasız insanlar da büyük işler başarıyorlar. Çünkü Peygamber Efendimiz’in parası yoktu. Sahâbe-i kirâmın üstüne giyecek giyimi yoktu. Ama çok büyük işler başardılar fakat o iman olduktan sonra da yine işlerin yapılması paraya dayanıyor. Ebû Bekr-i Sıddîk bütün servetini Peygamber Efendimiz’in önüne koymuş. Müslüman olduğu zaman 40 bin mi 60 bin mi altını varmış; sarı sarı, çil çil altınlar, say say bitmez, onların hepsini Peygamber Efendimiz’in emrine tahsis etmiş. Ebû Bekr-i Sıddîk zengin insanken, çoluk çocuğuna hiçbir şey bırakmamış. “Allah Resûlü bana yeter.” demiş. Bütün parasını Resûlullah’ın emrine vermiş. Osmân-ı zinnûreyn koca bir orduyu teçhiz etmiş. 100 deveyle Şam’dan gelen bütün malları kıtlık senesinde Medine ahalisine tasadduk etmiş, 100 deveyi de kesmiş, etlerini de fakirlere dağıtmış.

100 deve demek 100 tane MAN kamyon, yok BMC kamyon demek. Almanya'da [olsa] MAN olurdu burada olsa olsa BMC olur değil mi? Bedford olur, BMC olur filan. 100 tane Bedford'u bağışlamış, içi yük dolu, erzak dolu 100 tane kamyon. O öyle demek, o zamanın Bedfordları develerdi. 100 deveyi mallarıyla beraber bağışlamış. Parasız iş olmaz, her işin bir maddî tarafı vardır.

İslâm dininin maddî tarafı ne?

Zekât ve sadaka.

Peygamber Efendimiz'e bazıları demişler ki; "Yâ Resûlallah! Uzat elini ben seninle ana-laşacağım, musafaha edeceğim, sana inandım, biliyorum sen Allah'ın resûlüsün, bey'at edeceğim sana, elini uzat; yalnız lütfen bana zekâtı zorunlu kılma, beni zekâttan affet, ben zekât vermeyim, zaten 10 tanecik devem var, ailem de kalabalık, şimdi bunlardan kalkar zekât vermeye çalışırsam malım azalır." Samimi insan olduğu için *radıyallahu anh* er-kekçe yani dobra dobra söylemiş. O da bir sahabe tabii. "Ben korkak bir insanım Yâ Resûlallah! Korkak bir insanım bana cihad da emretme. Canım çok kıymetli, düşmandan

çok korkuyorum, ayağıma diken batmasına razı değilim.” Bana cihadı, zekatı emretme, uzat elini sana bu şartlarda bey’at edeyim Yâ Resûlallah! demiş. Peygamber Efendimiz demiş ki;

“Cihad olmazsa, zekât olmazsa o nasıl Müslümanlık olur? Zekât olmazsa, cihad olmazsa, o nasıl Müslümanlık olur?”

Allah zekât verin demiş, Peygamber Efendimiz vermeyin demez. Çünkü Peygamber Efendimiz’in Allah’ın emrettiği şeyi affetmeye niyeti de yoktur selahiyeti de yoktur. Peygamber, Allah’ın Resûlü, Allah ne emretmişse onu yapar.

“Öyle Müslümanlık olmaz.” deyince, adam hatasını anlamış, mübarek;

“Yâ Resûlallah! Tamam, cihada da zekâta da razı oldum, o şekilde sana bey’at ediyorum.” demiş.

İslâm’ın maddî yönü budur. O kıtlık diyarında zenginin parasıyla fakirler mutlu oldu. Mutluluklar, servetler paylaşıldı. Onun için siz de paranızı Allah’ın yolunda vereceksiniz.

Ben bir şiirin sonuna bir mısra ekleyerek söylüyorum, hoşuma gidiyor.

Neyleyim, neyleyim, dalları neyleyim?

Yar yoluna dökülmedik dilleri neyleyim?

Hak yoluna verilmedik malları neyleyim?

Sonuncu benim mısram. İlk ikisi bir başkasının, sonuna ben eklenti yaptım, kuyruk taktım; “Hak yoluna verilmedik malları neyleyim?” Kazan, kazan, kazan... Peygamber Efendimiz, “Hepiniz başkasının malını daha çok seviyorsunuz.” diyor. Diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! Bu sözünüzdeki nüktelyi, hikmeti anlayamadık. Herkes kendi malını sever.”

Altıncıklarım, paracıklarım, bahçelerim, mallarım mülklerim der. Herkes malını sever. Verirken eli titrer. Bir insan bir hayrı yaparken 60 tane şeytanın aldatmasından yakayı kurtarıp öyle yaparmış. Şeytan;

“Verme, fakir kalırsın, aç kalırsın. Aptal mısın, sen nasıl çalıştıysan o da çalışsın. ‘Allah versin!’ de, kov kapından!” der.

Halbuki Peygamber Efendimiz diyor ki; “Kapındaki dilenci Allah’ın sana hediyesidir...” Ver parayı, sevap kazan!.. Kim gelirse, Peygamber Efendimiz vermiş.

Bir keresinde Peygamber Efendimiz’e çok güzel bir elbise hediye edilmiş. Yakışıklı, çok güzel bir elbise hediye etmişler, sırtına giymiş...

Çok sıkıntı çekiyorlardı. Öyle pamuklu kumaş filan bulamıyorlardı, postları bürünüyorlardı. Mağara adamları gibi postlarla yaşıyorlardı. Ebû Bekr-i Sıddîk postunu dikenle iliştimişti. Zengin adamdı ama hak yolunda vere vere kalmadı. Yağmur yağdığı zaman Mescid-i Nebevî’nin içi, postlar ıslandığı için ağıl gibi kokardı. Tabaklanmış İtalyan derisi değil ki, kokardı. Temizdi ama kokardı. Öyle fukaracık idiler.

Peygamber Efendimiz’e çok güzel bir elbise verdiler. Bir zengin coşmuş, “Bu, Peygamber Efendimiz’e lâyıktır.” diye vermiş. Giydi, zaten güzeller güzeli, yüzü güneş gibi, ay gibi; Peygamber Efendimiz’e çok yakıştı. Sahabeden birisi geldi;

“Yâ Resûlallah! Bunu bana verir misin?” dedi.

Çıkardı verdi.

“Senin bu yaptığın olmadı, sırtında ısınmadı daha.” diye ayıpladılar.

...

“Bana tâbi olsun, ‘Sultan Mahmud’un parası’ diye parayı benim adıma bassın, hutbeyi benim namıma okusun, benim devletimin sınırları içine girsin; yoksa gelirim asarım keserim, yakarım yıkarım.” diye bir tehdit göndermiş.

Bu yaşlı kadın bu tehdidi almış, nihayet küçük bir bölgenin hakimi, ötekisi Sultan Mahmud-u Gaznevî; ordusu var, filleri var, Hindistan’ı fethetmiş, Afganistan’a hakim, İran’a yayılmış Gazneli Mahmud bu, Gazne Devletini kurmuş. Ona cevap vermiş, demiş ki;

“Böyle bir ferman göndermişsin, sana tâbi olmamı istemişsin, tâbi olmazsam gelip savaşaacağını söylemişsin. Allah şahit ki gelir benimle savaşmaya kalkarsan ben de sana karşı koyarım, ben de seninle çarpışırım;

çünkü Aslanın erkeği olduğu kadar kadını da olur, dişisi de olur, gelirsen çarpışırım.” Yani sen arslansan ben de *arslâne*yim demek istiyor.

Ben seninle çarpışırım iki şey olur, iki ihtimal var; ya sen beni yenersin, normal olanı bu; çünkü sen kuvvetlisin, koca koca hortumlu, güp güp yere bastığı zaman yeri sarsan fillerin var, sen beni yenersin. Sen zaten bir sultansın, şöhretlisin, cihana namın yayılmış, yani Sultan Mahmud bir ihtiyac acûze kadını yendi derler, bu senin şanına namına bir şey eklemes, belki eksiklik getirir; “Utanmamış da gitmiş bir ihtiyar kadınla çarpışmış.” derler. Ya bu olur ya da; Allah bana yardım eder, ben seni yenerim. Belli olmaz, o zaman bütün cihana rezil olursun; “Bir koca karı Sultan Mahmud’u yendi derler. Onun için benim üstüme pek varma.” demiş. O da böyle bir mektup yazmış.

Buna mantıkta dilemma, ikilem diyoruz değil mi? Öyle de olsa sonuç bu, böyle de olsa sonuç bu. Mantıkta buna dilemma yani ikilem deniliyor.

Sultan Mahmud bu cevabı alınca oraya sefer yapmaktan vazgeçmiş. Yani arslanın erkeği olduğu kadar dişisi de oluyor. Hatta ben ansiklopedilerden, televizyon programlarından biliyorum, arslanın hanımları çalışıyor beyler yan gelip yatıyor, öyle uzanıyor. Ötekiler avlıyor, bey de gelip yiyor. Bazen erkek de avladığı oluyor ama asıl avlanan hanımlar. Büyük işi yapan onlar oluyor.

Onun için bizde, bizim toplumumuzda İslâm için kadınlar da çalışacak, çünkü erkekler her yere giremiyor. Haremlik selamlık var, çeşitli zorluklar var. Kadınlar camiye gelemiyor, çoluğu çocuğu var, gelse cami bir hâle dönüyor ki harp meydanı gibi. Biz burada camide *Allahu Ekber* namaza duruyoruz, arkadan tak tuk bağırmalar, şeyler; bütün bu katalitik sobaların çakmaklarıyla oynuyorlar, çaktırıyorlar onları, bizim de namazda aklımız bir geliyor bir gidiyor, bir geliyor bir gidiyor. Yani çocukların camide cemaate musallat olması kıyamet alâmetlerindenmiş. Çünkü camide huzurla Allah'a ibadet edilecek.

Gelemiyor camiye, o zaman ne oluyor?

Ben bu işi kara kara düşündüm, biz bu kadınlara İslâm'ın haberini nasıl işittireceğiz diye; buldum bir çare.

Nasıl bir çare buldum?

Uzay yoluyla, ses dalgalarıyla, AKRA radyosuyla. Hanımın mutfağına kadar gidiyoruz, bıdır bıdır, bıdır bıdır mutfakta konuşuyoruz, oturma odasında konuşuyoruz, patates soyarken konuşuyoruz, yün örerken konuşuyoruz; sadece süpürge süpürürken uğultu oluyor, o zaman konuşamıyoruz, sâir zamanlarda konuşuyoruz; çaresini ben böyle buldum. Bir de televizyon olsa, tamamen göz göze yüz yüze anlaşacağız.

Onun için hep beraber İslâm için çalışalım, dâr-ı dünyâda hayat imtihanını başarıyla verelim.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi başarılı eylesin. Doktoramızı yapmayı, mânevî doktora yapmaya nasip eylesin, güzel sertifikalar, diplomalar almayı nasip eylesin, sevdiği kul eylesin, hüsn-i hâtime nasip eylesin. Kabri cennet bahçesi olanlardan eylesin. Âhirette yüzü gülenlerden eylesin, sıratı yıldırım gibi geçenlerden eylesin, mahşer gününde arşın

gölgesinde, arş-ı âlânın gölgesinde nurdan minberlere oturup, tribünlerden mahşer halkını seyredenlerden eylesin, defter divan açmadan, ayıplarımızı etrafa saçmadan, kimseye duyurmadan affıyla affederek, bi-ğayri hisab cennetine dahil eylesin, Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin, cemalini ayın on dördü gibi görmeyi nasip eylesin.

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ

*Selâmun kavlen min rabbir-rahîm*⁷ âyetinde bildirilen selâmına mazhar eylesin.

es-Selamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatuhu aziz ve sevgili kardeşlerim.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

25 Rebîü'l-Âhir 1418 / 29.08.1997

İngiltere

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

⁷ 36/Yâsin, 58.